

stræbe sig for at opnaae en Forandring heri, især da det i mange Tilfælde kan være vanskeligt at trække Grændsen imellem hvad der er Haandværksnæring og hvad der er Fabriksnæring. I § 3 synes det Udtryk, at Næringsafgiften paalignes Yderne af Magistraten, ikke at stemme med denne Afgifts Natur, da den ikke paalignes, men ligefrem beregnes, og at denne Beregning paahviler Magistraten, behøver neppe at optages i Loven, hvorfor disse Ord foreslaaes borttagne. Ligeledes maa den sidste Passus i denne Paragraph, der hjemler Magistraten Ret til at fritage de Personer for Næringsafgift, som ifølge Næringslovens § 16 fra 1ste Januar 1862 ere berettigede til at drive Næring uden Borgerskab eller Næringsbeviis, udgaae, da den bliver overflødig, idet den her foreslaaede Lov først skal træde i Kraft den 1ste Januar 1862, altsaa paa samme Tid, som Næringslovens § 16 træder i Kraft. Efter Resultatet af Folketællingen den 1ste Februar 1860 vil den her foreslaaede Næringsafgift indbringe et Beløb af c. 55,000 Rb. aarlig.

§§ 4 og 5.

Ministeriet foreslaaer Fattigskatten ansat som et Fixum til Arealfattens oprindelige Beløb 3 Gange taget, men henstiller til Communalbestyrelsen, hvorvidt den maatte finde sig foranlediget til at foreslaae den noget høiere ansat. Til Bedømmelse om, hvorvidt denne Ansættelse maatte ansees passende, turde det være af Bigtighed at undersøge dens Størrelse gennem en længere Række af Aar og navnlig Marsagerne til dens Stigen i de seneste Aar. Efterat Fattigskatten for 1816, der da første Gang lignedes som nu paa Arealfattens Basis, var bleven ansat til dennes oprindelige Beløb taget $2\frac{1}{2}$ Gang, varierede den i Aarene 1817—1830 fra $2\frac{2}{3}$ Gange Arealfattens Beløb til $1\frac{3}{8}$ Gange; i Aarene 1831—40 fra $2\frac{2}{3}$ til $2\frac{1}{4}$, i Aarene 1841—50 fra $2\frac{7}{8}$ til $2\frac{1}{4}$ Gange og i Aarene 1851—60 fra $4\frac{1}{2}$ til 2 Gange; den er første Gang i 1854 ansat til over 3 Gange og har derefter udgjort i 1855 3 Gange, 1856 $3\frac{1}{2}$ Gange, 1857 $4\frac{1}{2}$ Gange, 1858 $3\frac{1}{2}$ Gange, 1859 $3\frac{2}{3}$ Gange og i 1860 $3\frac{1}{8}$ Gange Arealfattens oprindelige Beløb.

I Gjennemsnit fra 1816—1853 har den udgjort $2\frac{1}{4}$ Gange, i Gjennemsnit fra 1854—1860 $3\frac{1}{2}$ Gange.

Da det saalebes først er i 1854, at den er stegen over det foreslaaede Fixum, og den derhos i de sidste Aar er dalet stadigt, forekommer det ikke Magistraten, at der kan være nogen Betænkelighed ved at blive staaende ved det af Ministeriet foreslaaede Fixum, især naar de siden 1853 stedfindende særlige Forhold behørigt tages i Betragtning. Choleraepidemien fremkaldte større Forandringer i sanitair Henseende, der især i 1854 og 1855 forøgede Udgifterne; hvorhos Fordyrelsen af Levnetsmidlerne og extraordinair Understøttelse i 1856 og 1857 atter stillede større Krav til Resourcer for Fattigvæsenet, ligesom ogsaa den derefter følgende Pengekrisis og Arbejdsløshed i 1858 forhindrede en Tilbagevenden til Fattigvæsenets pecuniære Behov for 1854; naar ikke extraordinaire Forhold indtræde, tør det vel antages, at dette vil skee i de nærmeste Aar. Man maa derhos ogsaa tage de betydelige Udgifter i Betragtning, som Fattigvæsenet i de sidste 15 Aar har haft, paa Grund af dets Gjæld til Nationalbanken og Finantserne; efter en længere Tids Forløb ophøre disse Udgifter ved Gjældsposternes Dækning. Endeligen maa det ikke være upaaagtet, at det Spørgsmaal, af hvilken Skattebranche Forrentning og Amortisation af de til Opførelsen af St. Hans Hospital og Kommnehospitalet medgaaede Summer skal dækkes ved den her foreslaaede Forandring af Fattigskatten, vel maa ansees for saa godt som endelig afgjort derhen, at dette maa skee ved Indkomstskatten, forsaavidt som det ikke skeer ved de Refusioner, som Fattigvæsenet ligesaa vel som alle andre maa yde til disse Anstalter for de Patienter, der af det indlægges. Forsaavidt som det herefter kunde synes, som om det foreslaaede Fixum muligviis var for høit ansat, og at man derved paahyrbede de faste Eendomme for bestandig en for stor Afgift, da maa det tages i Betragtning, at et muligviis indtrædende Overskud af Fattigskatten, der, som engang bestemt, snart af de faste Eendommers Besiddere vil være ligeligt udjevnet paa samtlige Indvaanere som Leiere, netop vil komme samtlige disse tilgode, idet man nemlig gaaer ud fra den